

„A jedno je potrebno.“ (Lk 10,42)

Isus je krenuo prema Jeruzalemu, gdje će se njegovo poslanje uskoro dovršiti. Putem se zaustavio u jednom selu, u Martinoj i Marijinoj kući. Evanđelist Luka opisuje kako su te dvije sestre Isusu iskazale gostoljubivost. U tradicionalnoj ulozi gostoljubive domaćice Marta je bila „sva zauzeta posluživanjem”¹, dok Marija „sjede do nogu Isusovih i slušaše njegovu riječ” (r. 39). Marijinoj pažnji suprotstavlja se Martina uznemirenost. Na njezine pritužbe da ju je Marija samu ostavila posluživati, Isus odgovara: „Marta, Marta, brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio, koji joj se neće oduzeti“ (r. 41-42). Ovaj se ulomak nalazi između prisposode o milosrdnom Samarijancu, možda najuzvišenijem primjeru ljubavi prema bližnjemu, i Isusove pouke učenicima o molitvi, što je sigurno najuzvišeniji opis odnosa s Bogom-Ocem. Tako predstavlja jezičac na vagi između ljubavi prema bratu i ljubavi prema Bogu.

„A jedno je potrebno.“

Glavni likovi ovog evanđeoskog ulomka su dvije žene. Dijalog između Isusa i Marte očituje njihov prijateljski odnos, što joj dopušta da se požali Učitelju. No kakvo to služenje Isus želi? Njemu je važno da se Marta ne zamara, da napusti tradicionalnu ulogu dodijeljenu ženama i sluša Njegovu Riječ poput Marije, koja preuzima novu ulogu, ulogu učenice. Često se tumači da je poruka ovoga teksta oprečnost aktivnog i kontemplativnog života, kao dva različita vjerska pristupa. No, i Marta i Marija vole Isusa i žele mu služiti. U Evanđelju ne piše da su molitva i slušanje riječi Božje važniji od djelotvorne ljubavi, već je potrebno pronaći način kako neraskidivo povezati te dvije ljubavi. Ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu nisu suprotstavljene, već se dopunjuju jer je Ljubav jedna.

„A jedno je potrebno.“

Ostaje nam dobro razumjeti što je jedino potrebno. U tome nam može pomoći početak rečenice: „Marta, Marta...” (r. 41). U ponavljanju imena, što može djelovati i kao najava prijekora, zapravo je pravi modus „poziva-zvanja”. Čini se da Isus poziva Martu na novi odnos. To nije odnos sluge, već prijatelja koji s Njime ulazi u dubok odnos. Chiara Lubich piše: „Isus je iskoristio ovu priliku kako bi objasnio što je najpotrebnije u životu čovjeka. [...] Slušati Isusovu riječ. A za Luku, koji piše ovaj ulomak, slušati riječ znači i živjeti je. [...] To je ono što i ti moraš učiniti: prihvatiti riječ i dopustiti da izvrši preobrazbu u tebi. I ne samo to. Ostani joj vjeran, čuvaj je u svom srcu kako bi oblikovala tvoj život, kao što zemlja u sebi drži sjeme da bi niknulo i donijelo plod. Donesi stoga plodove novog života, učinke riječi.”²

„A jedno je potrebno.“

Tko zna koliko puta i mi imamo priliku primiti Učitelja u intimu svoga doma, baš poput Marte i Marije, sjesti do Njegovih nogu i slušati ga kao pravi učenici. Često nas rastresaju nevolje, bolesti, dužnosti, ali i radosti i zadovoljstva, pa nam u vrtlogu obveza nedostaje vremena da zastanemo, da prepoznamo Gospodina i da ga slušamo.

Ova Riječ je dragocjena prilika da se vježbamo u odabiranju najboljeg dijela, tj. slušanja Njegove riječi, kako bismo stekli unutarnju slobodu. Ona će nam omogućiti da u skladu s Riječi potom djelujemo u svom svakodnevnom životu. To je djelovanje plod odnosa ljubavi koji daje smisao i služenju i slušanju.

Letizia Magri

¹ Lk 10,40. Glagol *perispàomai* ima dvojako značenje: može značiti “biti jako zauzet/bit i izrazito preopterećen”, kao i “odvratiti/bit rastresen”.

² C. Lubich, Riječ za život, srpanj 1980.